

Дід умер

Симоненко Василь Андрійович

От і все.

Поховали старезного діда,
закопали навіки у землю святу.

Він тепер вже не встане

і ранком не піде

із косою під гору круту.

І не стане мантачкою тишу будити,
здивлятися в небо, як гаснуть зірки.

Лиш росою по нім буде плакати жито
і пливтимуть над ним непомітно віки.

От і все.

Поховали хорошу людину,
повернули навіки у лоно землі.

Та невже ж

помістились в тісну домовину

всі турботи його,

всі надії,

жалі!

Та невже ж то

йому все віднині байдуже —

чи світитиме сонце,

чи ніч напливе!

Біль у душу мою закрадається вужем,
відчай груди мені розпанахує, рве.

Я готовий

повірити в царство небесне,

бо не хочу,

щоб в землю ішли без сліда

безіменні,

святі,

незрівнянно чудесні,

горді діти землі,

вірні діти труда.

Хай шалені гудуть

над планетою весни,

хай трава пнеться вгору

крізь листя старе...

Я не вірю,

що дід із могили воскресне,

але вірю,

що ні —

він увесь не умре.

Його думи нехитрі

додумають внуки,
і з очей ще віки пломенітимуть в них
його пристрасть і гнів,
його радощі й муки,
що, вмираючи,
він передав для живих.

Джерело: *Симоненко В. А. У твоєму імені живу.* — К.: Веселка, 1994.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/did_umer